

Cuprins

Privire generală: Viața de Dincolo 7

Partea I / Viața după moarte

Capitolul 1	Moartea la ușă	33
Capitolul 2	Leacul pentru moarte	49
Capitolul 3	Moartea îndeplinește trei dorințe	61
Capitolul 4	Scăparea din laț	73
Capitolul 5	Drumul spre Iad	89
Capitolul 6	Fantomele	101
Capitolul 7	Firul invizibil	115
Capitolul 8	Perceperea sufletului	131
Capitolul 9	Două cuvinte magice	145
Capitolul 10	Supraviețuirea după furtună	167
Capitolul 11	Ghizi și mesageri	185
Capitolul 12	Visul continuă	201

Partea a II-a / Puterea dovezilor

Capitolul 13	Este Akasha reală?	231
Capitolul 14	Gândirea dincolo de creier	251
Capitolul 15	Mecanica creației	277
Epilog:	Maha Samadhi	293
Note de lectură		299
Mulțumiri		315
Despre autor		317

Privire generală: Viața de Dincolo

În timp ce scriam această carte despre Viața de Dincolo, am început să fiu atras de poveștile pe care le auzisem în India în vremea copilăriei. În ele, chestiuni abstracte precum moartea, nemurirea și eternitatea dobândiseră chipuri umane, oamenii obișnuiți confruntându-se cu frica și uimirea în fața morții.

Parabolele sunt un mijloc puternic prin care putem să-i învățăm pe copii, iar multe dintre lucrurile care mi s-au povestit mi-au rămas în minte întreaga viață. M-am hotărât să țin această carte în jurul unor relatări asemănătoare cu cele auzite acasă, în temple și la școală, în speranța că cititorul va fi atras de o lume în care eroii se luptă cu Întunericul pentru a găsi Lumina.

În acest caz, eroul este o femeie, Savitri, iar dușmanul pe care trebuie să-l învingă este Yama, stăpânul Morții. Într-o zi, Yama își face apariția în curtea ei, așteptând să-l ia

pe soțul femeii când acesta urma să se întoarcă de la munca sa de tăietor de lemne. Savitri este îngrozită. Ce strategie ar putea întoarce Moartea de la inexorabila-i misiune?

Nu mi-a fost greu să-mi imaginez aceste personaje. M-am temut pentru Savitri și am fost nerăbdător să aflu cum s-a încheiat lupta spirituală cu Moartea. Lumea lor a pătruns ușor în a mea, pentru că India copilăriei mele nu se îndepărtase chiar atât de mult.

Vreau să analizez, pentru un moment, ceea ce moartea și Lumea de Dincolo însemnau atunci pentru mine. În copilăria mea, elementul magic era transformarea. Moartea însăși era văzută ca o oprire scurtă într-o călătorie infinită a sufletului, care putea transforma un țăran într-un rege și invers.

Existând posibilitatea de a avea un număr infinit de vieți, oriunde pe axa timpului, un suflet putea experimenta sute de raiuri și de iaduri. Moartea nu încheie nimic. Dimpotrivă, face loc unui număr nelimitat de aventuri. Dar, la un nivel mai adânc, este ceva tipic pentru indieni să nu tânjească după permanență. Picătura de apă devine abur, adică ceva invizibil. Totuși, aburul se materializează în nori, iar din nori ploaia cade pe pământ, formând torente care, în cele din urmă, se scurg în mare. A murit cumva picătura de apă în timpul acestui proces? Nu, de fiecare dată a căpătat o altă formă. La fel, ideea că avem un trup fixat într-un timp și un spațiu este un miraj. Poate că un strop de apă din trupul meu a fost ocean, nor, torent sau râu cu doar o zi înainte. Îmi aduc aminte de acest lucru când viața cotidiană mă presează prea tare.

În religiile tradiționale vestice, Viața de Dincolo este văzută ca un loc înrudit cu lumea materială. Raiul, Iadul, Purgatoriul sau celelalte tărâmurii de Dincolo se găsesc într-o zonă îndepărtată, dincolo de cer sau sub pământ. În

India copilăriei mele, Lumea de Dincolo nu era câtuși de puțin un loc, ci o stare de conștiință, un plan al existenței, între milioanele în care cosmosul își celebrează existența. Ce reprezintă acest lucru pentru imaginația unui copil? În imaginația mea, era ca milionul de picături de apă care sar din stropitoarea din grădină, vara, strălucind în soare. Sau ca tot atâtea povești și fabule, fiecare cu propriul tărâm fantastic de dorințe și visuri.

Separarea acestor domenii de lumea „reală” este o greșală pe care nu am făcut-o niciodată. Experiența cosmică pe care tu și cu mine o avem chiar acum, cu pomi, plante, oameni, case, mașini, stele și galaxii, reprezintă doar Conștiința care se exprimă pe o anumită frecvență. În alt timp și spațiu, există simultan alte planuri. Dacă aș fi întrebat-o pe bunica unde se află Raiul, mi-ar fi arătat casa în care locuiam, nu doar pentru că era un loc plin de dragoste, ci întrucât era ceva normal pentru ea ca mai multe lumi să coexiste în același loc.

Prin analogie, când asculți un concert orchestral, zeci de instrumente cântă, fiecare ocupând același loc în spațiu și timp. Poți asculta simfonia ca pe un tot sau, dacă dorești, te poți concentra asupra unui anumit instrument. Poți chiar separa sunetele individuale ale aceluia instrument. Prezența unei frecvențe nu presupune lipsa celorlalte. Dacă ai avea o ureche care să poată auzi o singură notă, ai rata restul simfoniei. Dacă urechea ta s-ar extinde asupra mai multor sunete din aceeași gamă (vioară, flaut și piculină, să spunem), ai rata toate celelalte instrumente. O mare parte din realitate ți-ar fi inaccesibilă pentru că ești acordat doar la o bandă îngustă de sunete.

Nu știam acest lucru în copilărie, dar când mergeam prin piața aglomerată din Delhi, unde, într-un singur bazar,

se aflau mai mulți oameni decât ți-ai imagina, lumea pe care nu o puteam vedea era și mai aglomerată. Aerul pe care îl respiram conținea voci, zgomote de mașină, ciripit de păsări, unde radio, raze X, raze cosmice și o gamă aproape infinită de particule subatomice. Realități nesfârșite mă înconjurau.

Fiecare frecvență din natură există în mod simultan, însă experimentăm doar ceea ce vedem. Este natural să ne temem de ceea ce nu vedem și, de vreme ce moartea fură vederii noastre o anumită persoană, reacționăm cu teamă. Cu siguranță, nici eu nu am fost imun la acest aspect. Moartea unui animal de companie mi-a dat neliniște și tristețe. Moartea bunicului meu, care a avut loc brusc, la miezul nopții, a fost devastatoare. Fratele meu mai mic alerga prin casă, strigând: „Unde este? Unde este?” Aveau să treacă ani până să-mi dau seama că răspunsul corect este „Aici și peste tot”.

Diferite planuri ale existenței reprezintă diferite frecvențe ale conștiinței. Lumea fizică este doar o expresie a unei anumite frecvențe. (Zeci de ani mai târziu, am citit fascinat că, potrivit fizicienilor, există un zumzet de fond al Universului, corespunzător notei Si bemol, dar vibrează de milioane de ori mai jos decât poate auzul uman să perceapă.)

În India, un copil nu ar auzi niciodată despre o asemenea idee complicată, cvasi-științifică. Ci ar auzi despre Mahabhuta, cele cinci elemente: Pământul, Apa, Focul, Aerul și Spațiul. Ele s-au combinat pentru a forma tot ce există – idee ciudată pentru cei obișnuiți cu știința occidentală, dar care conține un adevăr valoros: toate transformările se reduc la câteva elemente simple. Acest aspect a stabilit o legătură între toate realitățile, așa cum existența electronilor, protonilor și neuronilor stabilește o legătură între toate elementele materiale, chiar și între lucruri diferite, precum aurul, mărul și papagalii verzi din copaci.